

44 poviedok na večery a noci

*Starodávne rozprávky
(dlhé)*

Séria: Poviedky na večery a noci #4/7, dlhé

R.H.

Andrew Lang
Róbert Hodoši

I.

II.

Názov: 44 poviedok na večery a noci

Podtitul: Starodávne rozprávky, dlhé

Séria: Poviedky na večery a noci #4/7

ANDREW LANG

RÓBERT HODOŠI

III. (ISBN)

PDF

ISBN 978-80-570-5491-7

EAN 9788057054917

EPUB

ISBN 978-80-570-5492-4

EAN 9788057054924

MOBI

ISBN 978-80-570-5493-1

EAN 9788057054931

IV. (TIRÁŽ)

Titul: 44 poviedok na večery a noci
Podnadpis: Starodávne rozprávky, dlhé
Séria: Poviedky na večery a noci #4/7
Autori: Andrew Lang, Róbert Hodoši, +ďalší
Editoval a zozbieral: Andrew Lang (*1844, +1912)
Roky pôvodného vydania poviedok: 1889-1910
Výber zostavil, preložil a spracoval: Róbert Hodoši
Jazyková úprava: Róbert Hodoši
Vydal: Robert Hodosi (*1975), Lovce, SK
1. slovenské vydanie eKnihy: 2024
Počet strán: 476 (A5)
Počet slov: 150 tisíc
Obrázok na obálke: pixabay.com, Willgard Krause
Spracovanie obálky: Lydia Hlozakova
Copyright © Robert Hodosi (*1975), 2024, SK

*„Chcete mať inteligentné deti? Čítajte im rozprávky. Chcete
mať ešte inteligentnejšie deti? Čítajte im ešte viacej
rozprávok.“ (Albert Einstein)*

V. (ANOTÁCIA)

Kniha obsahuje najkrajšie dlhé poviedky a rozprávky z celého sveta, ktoré boli známe pred rokom 1910. Zozbieral ich Andrew Lang. Ako to napovedá už názov knihy, poviedky sú vhodné na večerné čítanie, pričom slovná zásoba je vhodná pre 10 až 12-ročných čitateľov. Pôvodne boli publikované v angličtine v 12 knihách, ktoré sú známe pod názvom *The Coloured Fairy Books* (Farebné rozprávkové knihy). Tieto poviedky vás zavedú nielen do sveta zvierat, kráľov a princezien, ale predstavujú vám aj rôzne príbehy ľudí z minulosti. Príbehy vás poučia a pobavia o drakoch, bosorkách, obroch a troloch. Toto dielo zostavil, preložil a spracoval Róbert Hodoši. V týchto poviedkach sa stretáva fantázia s realitou pomocou všemocnej predstavivosti, v ktorej neexistujú žiadne hranice.

Kniha 44 poviedok na večery a noci je štvrtou zo série 7 kníh, ktoré spolu obsahujú 400 mystických poviedok. V tejto sérii sú dlhé z nich, od 299. do 343., ich dĺžka je 9 až 11 strán (3050 až 3750 slov). Všetky sú zoradené od kratších po dlhšie.

Tieto dlhé poviedky obsahujú niekoľko príbehov a zauzlení v deji. Na ich pochopenie a zapamätanie už treba trochu rozvinutejšie myslenie, aby sa dali sledovať jednotlivé dejové línie a čitateľ mal pôžitok z čítania.

„Pre všetkých, ktorí chcú poznať minulosť, vyznať sa v súčasnosti a vedieť, čo ich čaká v budúcnosti vo svete fantázie a predstavivosti.“ RH

VI. (Vydavateľstvo R.H.)

Ďalšie knihy, eKnihy a audioknihy z vydavateľstva Robert Hodosi

1000 slov a 4000 fráz, anglicky-slovensky, Róbert Hodoši

101 poviedok na večery a noci, Róbert Hodoši, Andrew Lang

Poviedky, anglicky, slovensky, Róbert Hodoši, Andrew Lang

Traja mušketieri, Alexandre Dumas

Tisíc a jedna noc, Pobavenie z arabských nocí, Andrew Lang

100-ročné rozprávky (1), Modrá kniha rozprávok, Andrew Lang

7 kníh zo série: Poviedky na večery a noci, A. Lang, R. Hodoši

100+1 poviedok na večery a noci

Séria: Poviedky na večery a noci #1/7, najkratšie

77 poviedok na večery a noci

Séria: Poviedky na večery a noci #7/7, kratšie

66 poviedok na večery a noci

Séria: Poviedky na večery a noci #6/7, krátke

55 poviedok na večery a noci

Séria: Poviedky na večery a noci #5/7, stredne dlhé

44 poviedok na večery a noci

Séria: Poviedky na večery a noci #4/7, dlhé

33 poviedok na večery a noci

Séria: Poviedky na večery a noci #3/7, dlhšie

22+2 poviedok na večery a noci

Séria: Poviedky na večery a noci #2/7, najdlhšie

Obsah

I.

II.

Názov: 44 poviedok na večery a noci

Podtitul: Starodávne rozprávky, dlhé

Séria: Poviedky na večery a noci #4/7

ANDREW LANG

RÓBERT HODOŠI

III. (ISBN)

IV. (TIRÁŽ)

V. (ANOTÁCIA)

VI. (Vydavateľstvo R.H.)

Obsah

1*/ Škaredé káčatko

2*/ Alibaba a 40 zbojníkov

3*/ Tri rúcha

4*/ Daniel a obri

5*/ Muž so zlatou bradou

6*/ Bohatý a chudobný brat

7*/ Hrozná hlava

8*/ Deväť pávic a zlaté jablká

9*/ Šípková Ruženka

10*/ Maličká Maja (Malenka)

11*/ Kráľ Lindor

12*/ Princ, ktorý hľadal nesmrteľnosť

13*/ Kráľova dcéra Gertrúda

14*/ Nebezpečná Nunda

15*/ Princezná Roztomilá
16*/ Zelený rytier
17*/ Kráľ vodopádov
18*/ Esben a bosorka
19*/ Bystrá mačka
20*/ Dve truhlice
21*/ Fľakatý zúrivák
22*/ Biela topánka
23*/ Prešibaný chlapec
24*/ Bronzový prsteň
25*/ Chlapec a jeho tajomstvo
26*/ Nebojácny mládenec
27*/ Potrestanie víly Gangany
28*/ Syn morskej panny
29*/ Boj vtákov, krkavec a obor
30*/ Príbeh kalifa bociana
31*/ Dobrodružstvá Kovana Hnedovlasého
32*/ Modrý papagáj
33*/ Morská panna a chlapec
34*/ Princezná a truhla
35*/ Šakal alebo tiger
36*/ Princezná na sklenenom kopci
37*/ Jano a strúčik fazule
38*/ Smrť Nesmrteľného Koščeja
39*/ Kráľ Kojata
40*/ Princezná Graziella a víly
41*/ Hrad Kerglas
42*/ Príbeh z Divolesa

43*/ Příběh o Zulvízi

44*/ Princ Prsteň

KONIEC

Poznámky...

1*/ Škaredé káčatko

299. diel zo 400

dánska poviedka, počet slov 3050

V Dánsku bolo leto a hoci po väčšinu roka vyzerá krajina jednotvárne a škaredo, teraz bola krásna. Pšenica bola žltá, ovos zelený, seno suché a mäkké na váľanie a od starého rozpadnutého domu, v ktorom nikto nebýval, až po okraj kanála sa rozprestieral háj veľkých lopúchov, takých vysokých, že by v nich mohla bývať celá rodina detí a nikdy by ich nikto nenašiel.

Práve pod týmito lopúchmi si kačica postavila teplé hniezdo a celý deň presedela na šiestich pekných vajíčkach. Päť z nich bolo bielych, ale šieste, ktoré bolo väčšie ako ostatné, malo škaredú sivú farbu. Kačica si vždy lámala hlavu nad tým vajíčkom a nad tým, ako sa stalo, že je také odlišné od ostatných. Iné vtáky si mohli myslieť, že keď sa kačica ráno a večer spúšťala k vode, aby si poriadne natiahla nohy pri plávaní, mohla ju sledovať nejaká lenivá matka a vajce jej do hniezda strčiť. Ale kačice vôbec nie sú múdre a nevedia rýchlo počítat', takže táto kačica si s tým nerobila starosti, ale len sa starala o to, aby veľké vajce bolo rovnako teplé ako ostatné.

Bola to prvá séria vajec, ktorú táto kačica kedy zniesla. Na začiatku bola veľmi spokojná a pyšná. Smiala sa ostatným matkám, ktoré vždy zanedbávali svoje povinnosti, aby si navzájom klebetili alebo aby si okrem dvoch ranných a večerných plávaní, ktoré boli nevyhnutné pre zdravie, dopriali aj malé plávanie navyše. Ale nakoniec ju unavilo sedieť tam celý deň. „Určite sa vajíčka liahnu dlhšie,“ povedala si a zatúžila po troche zábavy. Napriek tomu vedela, že ak nechá vajíčka a káčatká v nich umrieť, nikto z jej priateľov sa s ňou už nikdy znova nebude rozprávať. A tak tam zostala. Len sa niekoľkokrát denne nadvihla nad vajíčkami, aby zistila, či škrupiny praskajú.

Pozrela sa na vajíčka aspoň sto päťdesiatkrát, keď na svoju radosť zbadala na dvoch z nich drobnú prasklinu, vyškriabala sa späť k

hniezdu, priblížila vajíčka jedno k druhému a počas celého dňa sa ani nepohla. Na druhý deň ráno bola odmenená tým, že si všimla praskliny na všetkých piatich vajíčkach a do poludnia sa zo škrupín vystrčili dve malé žlté hlavičky. To ju povzbudilo natoľko, že po tom, čo rozbila škrupiny zobákom, aby sa z nich malé stvorenia mohli vyslobodiť, sedela celú noc na hniezde a kým vyšlo slnko, päť bielych vajec bolo prázdnych a nových päť párov očí sa pozeralo na zelený svet.

Kačica bola starostlivo vychovaná, nemala rada špinu a rozbité škrupiny nie sú vôbec pohodlné na sedenie ani na chôdzu. Tak teda škrupiny vytlačila cez okraj dolu a cítila radosť, že má spoločnosť, s ktorou sa môže rozprávať, kým sa nevyliahne veľké vajce. Ale deň za dňom plynul a veľké vajce nevykazovalo žiadne známky prasknutia. Kačica bola čoraz netrpezlivejšia a začala si želať, aby sa poradila so svojim manželom, ktorý však vôbec nikdy neprišiel.

„Nechápem, čo sa s ním deje,“ reptala kačica susedke, ktorá ju zavolała na návštevu. „Veď za ten čas, čo mi to trvá, som mohla vyliahnúť aj dve mláďatá!“

„Nechajte ma pozrieť sa naň,“ povedala stará suseda. „Ach, to som si myslela, je to morčacie vajce. Kedysi, keď som bola mladá, ma oklamali, aby som si sama sadla na znášku morčacích vajec. A keď sa vyliahli, boli tie tvory také hlúpe, že ich nič nedonútilo naučiť sa plávať. Keď si na to spomeniem, až ma trpezlivosť prechádza.“

„Nuž dám mu ešte jednu šancu,“ povzdychla si kačica, „a ak sa do dvadsiatich štyroch hodín nevyliahne zo škrupiny, nechám ho na pokoji, a ostatné naučím poriadne plávať a hľadať si potravu. Naozaj sa odo mňa nedá očakávať, že budem robiť dve veci naraz.“ A s chuchvalcami peria zatlačila vajíčko do stredu hniezda.

Celý nasledujúci deň sedela na hniezde a vzdala sa dokonca aj ranného kúpeľa zo strachu, že by veľké vajce mohol zasiahnuť závan chladu. Keď sa večer odvážila nakuknúť, zdalo sa jej, že v hornej časti škrupiny vidí malú prasklinu. Naplnená nádejou sa vrátila k svojim povinnostiam, hoci od vzrušenia celú noc takmer nespala. Keď sa zobudila s prvými zábleskami svetla, pocítila, že sa pod ňou niečo pohlo. Áno, konečne to tam bolo. A keď sa pohla, väčšie nemotorné vtáčatko si prekliesnilo hlavu cez škrupinu von.

Nedalo sa poprieť, že bolo škaredé, dokonca aj matka si to musela priznať, hoci povedala len, že bol „veľký“ a „silný.“

„Keď budeš raz vo vode, nebudeš potrebovať žiadne učenie,“ povedala mu a prekvapene pozrela na jeho matne hnedý chrbát a dlhý holý krk. A naozaj nepotrebovalo, hoci na pohľad jej posledné káčatko nebolo ani z polovice také pekné, ako malé žlté guľôčky, ktoré ju nasledovali.

Keď sa vrátili, našli starú susedu na brehu, ako na nich čaká, aby ich odvieďla do kačacieho dvora.

„Nie, určite to nie je mladý moriak,“ pošepkala dôverne matke, „lebo hoci je tenké a vychudnuté a nemá žiadnu farbu, o ktorej by sa dalo hovoriť, predsa len je na ňom niečo dosť výrazné a dobre drží hlavu.“

„To je od teba veľmi milé, že to hovoríš,“ odpovedala matka, ktorá mala dovtedy tajné pochybnosti o jeho kráse. „Samozrejme, keď ho vidíte samostatne, je v poriadku, aj keď je nejako odlišné od ostatných. Ale nikto nemôže očakávať, že všetky jeho deti budú krásne!“

To sa už dostali do stredu dvora, kde sedela veľmi stará kačica, ku ktorej sa všetky prítomné vtáky správali s veľkou úctou.

„Musíte k nej pristúpiť a skloniť sa pred ňou,“ pošepkala matka svojim deťom a kývla hlavou smerom k starej dáme. „A nohy držte poriadne od seba, ako to vidíte u mňa. Žiadne dobre vychované káčatko sa neotočí na prstoch. To je znak obyčajných rodičov.“

Malé káčatká sa usilovne snažili, aby ich malé tučné telička kopírovali pohyby ich matky. Stará pani s nimi bola celkom spokojná; ostatné káčatká sa však nespokojne pozerali a hovorili si:

„Ach, božemôj, tu je ich ešte toľko! Dvor je už plný. A videli ste niekedy niečo také škaredé, ako to veľké vysoké stvorenie? Je hanbou každého chovu. Pôjdem ho vyhnať!“ Takto povedala, zdvihla perie a rozbehla sa k veľkému káčatku, ktorému zahryzla do krku.

Káčatko hlasno zakvákalo; bolo to prvýkrát, čo pocítilo bolesť, a pri tom zvuku sa jeho matka rýchlo otočila.

„Nechajte ho na pokoji,“ povedala zúrivo, „inak pošlem po jeho otca. Neobťažovalo ťa!“

„Nie, ale je také škaredé a nešikovné, že ho nikto nemôže vystáť,“ odpovedala neznáma kačica. A hoci káčatko nechápalo význam tých slov, cítilo, že ho obviňujú, a ešte viac sa cítilo nepríjemne, keď sa do rozhovoru primiešala stará španielska kačica, ktorá vládla na dvore:

„Určite je veľká škoda, že je také odlišné od týchto krásnych miláčikov. Keby sa len mohlo znova vyliahnúť!“

Chudáčik sklonil hlavu a nevedel, kam sa má pozrieť, ale upokojil sa, keď jeho matka odpovedala:

„Možno nie je také pekné ako ostatné, ale lepšie pláva a je veľmi silné; som si istá, že sa vo svete presadí tak dobre ako ktokoľvek iný.“

„No, cítite sa tu ako doma,“ povedala stará kačica a odišla. A tak sa aj cítili, všetci okrem káčatka, na ktoré sa všetci vrhli, keď si mysleli, že sa jeho mama nepozerala. Dokonca ani moriak, ktorý bol taký veľký, nikdy neprešiel okolo neho bez posmešných slov a jeho súrodenci, ktorí by si nevšimli žiaden rozdiel, keby im to nikto nevložil do hlavy, sa čoskoro stali rovnako hrubými a nevľúdnyimi ako ostatní.

Nakoniec to už káčatko nemohlo vydržať a jedného dňa sa mu zdalo, že vidí náznaky toho, že sa proti nemu obracia aj jeho matka. A tak sa v tú noc, keď kačice a sliepky ešte spali, vykradlo cez otvorené dvere a cez lopúchové listy sa vydriapalo na breh kanála. Dostalo sa až na široké trávnaté vresovisko plné mäkkých močaristých miest, kde rástlo trstie. Tu si na chvíľu ľahlo, ale bolo príliš unavené a vystrašené na to, aby zaspalo. S prvými lúčmi slnka, ako začalo trstie šumieť, uvidelo, že narazilo na kolóniu divých kačíc. Keďže však už nemohlo utiecť, vstalo a zdvorilo sa uklonilo.

„Si škaredé,“ povedali divé kačice, keď si ho dobre prezreli, „ale do toho nám nič nie je, iba ak by si sa chcelo oženiť s jednou z našich dcér, lebo to by sme ti nedovolili.“ A káčatko odpovedalo, že nemá ani najmenšiu chuť na to, aby sa s niekým oženiť, a že nechce nič iné, len aby ho po dlhej ceste nechali na pokoji.

A tak celé dva dni pokojne ležalo v trstine, živilo sa jedlom, aké našlo, a pilo vodu z močiarnej kaluže, kým sa opäť necítilo celkom silné. Prialo si, aby tam mohlo zostať navždy. Bolo mu tak príjemne

a cítilo sa byť také šťastné, keď bolo ďaleko od všetkých. Nikto ho nehrýzol a nehovoril mu, aké je škaredé.

Takto premýšľalo, keď ho zbadali dva mladé gunáre, ktoré si večer plávali v močaristej trstine a hľadali si večeru.

„Toto rašelinisko nás už unavuje,“ povedali, „a zajtra chceme skúsiť iné, kde sú väčšie jazerá a lepšie krmivo. Chceš ísť s nami?“

„Je krajšie ako toto?“ spýtalo sa pochybovačne káčatko. A sotva mu to vyšlo z úst, ozvalo sa: „Pif! paf!“ a obaja noví spoločníci sa mŕtvi natiahli vedľa neho.

Na zvuk pušky vyleteli divé kačice v húštinách do vzduchu a niekoľko minút sa strieľalo.

Káčatko našťastie nedokázalo lietať. A tak sa potácalo v močaristej trstine, kým sa neukrylo medzi vysokými papradiami, ktoré rástli v priehlbine. Skôr ako sa tam však dostalo, stretlo obrovského štvornohého tvora, o ktorom sa neskôr dozvedelo, že je to pes, ktorý stál a pozeral naň s dlhým červeným jazykom vyplazeným z tlamy. Káčatko zastalo od hrôzy a pokúsilo sa skryť hlavu pod svoje malé krídla. Ale pes ho len oňuchal a prešiel ďalej. A tak sa mu podarilo dostať do svojho úkrytu.

„Som príliš škaredé aj na to, aby ma pes zjedol,“ povedalo si. „No, to je veľká milosť.“ A schúlilo sa do mäkkej trávy, kým výstrely nezanikli v diaľke.

Keď všetko na dlhý čas utíchlo a bolo vidieť len hviezdy, vyliezlo von a obzrelo sa okolo seba.

„Už nikdy sa nepriblížim k tej kaluži, nikdy,“ pomyslelo si. A keď videlo, že vresovisko sa tiahne ďaleko opačným smerom, než odkiaľ prišlo, odvážne kráčalo ďalej. Dostalo sa až k malej chalúpkke, ktorá sa zdala byť taká rozpadnutá, že bolo až podivuhodné, že kamene, z ktorých bola postavená, ešte držali pohromade. Dokonca aj dvere viseli len na jednom pánte. A keďže jediné svetlo v miestnosti vychádzalo z malého ohňa, káčatko sa opatrne vkradlo dnu a ľahlo si pod stoličku blízko rozbitých dverí, odkiaľ sa v prípade potreby mohlo dostať von. Zdalo sa však, že ho nikto nevidí ani necíti, a tak strávil zvyšok noci v pokoji.

V domčeku bývala stará žena, jej mačka a sliepka, a boli to naozaj ony, a nie ona, kto bol pánom domu. Stará žena, ktorá celé dni

prežila pradením priadze, ktorú predávala v najbližšom meste, milovala mačku aj sliepku ako vlastné deti a nikdy im nijako neodporovala. Takže to bola ich milosť, a nie jej, čo muselo káčatko získať.

Až na druhý deň ráno, keď sa rozvidnelo, si všimli svojho návštevníka, ktorý pred nimi stál roztrasený, s pohľadom upretým na dvere, pripravený každú chvíľu utiecť. Nevyzerali však veľmi zúrivo a káčatko sa začalo menej báť, keď sa k nemu priblížili.

„Vieš znášať vajcia?“ spýtala sa sliepka. Káčatko pokorne odpovedalo:

„Nie, neviem ako.“ Nato sa sliepka otočila chrbtom a mačka pristúpila.

„Vieš si vyhrnúť kožúšok, keď sa hneváš, alebo zapriať, keď sa tešíš?“ opýtala sa. A káčatko opäť muselo priznať, že nevedelo robiť nič iné, len plávať, čo sa nikomu nezdalo veľmi užitočné.

A tak sa mačka a sliepka vybrali rovno k starkej, ktorá ešte stále ležala v posteli.

„Prišiel k nám taký zbytočný tvor,“ povedali. „Hovorí si káčatko, ale nevie znášať vajíčka ani priať! Čo by sme s ním mali urobiť?“

„Nechajte si ho, aby ste mali istotu!“ odpovedala stará žena rázne. „To, že neznáša vajcia, je nezmysel. V každom prípade ho tu necháme chvíľu a uvidíme, čo sa stane.“

Káčatko tu teda zostalo tri týždne a delilo sa s mačkou a sliepkou o jedlo, ale neznieslo vôbec žiadne vajíčka. Potom vyšlo slnko a vzduch sa zmäkčil. Káčatko sa unavilo z pobytu v chatrči a zo všetkých síl sa chcelo okúpať. A jedného rána sa stalo takým nepokojným, že si to všimli aj jeho kamaráti.

„Čo sa deje?“ spýtala sa sliepka a káčatko jej to povedalo.

„Tak veľmi túžim po vode. Ani si nevieš predstaviť, aké je to slastné strčiť hlavu pod vodu a ponoriť sa rovno na dno.“

„Nemyslím si, že by sa mi to páčilo,“ odpovedala sliepka pochybovačne. „A myslím, že ani mačke by sa to nepáčilo.“ A mačka na túto otázku len zakývala hlavou, že to by sa jej určite nepáčilo.

„Nemôžem tu zostať dlhšie, musím sa dostať k vode,“ zopakovalo káčatko. A mačka a sliepka, ktoré sa cítili ublížené a urazené, odpovedali krátko:

„Tak dobre, chod’!“

Káčatko by sa s nimi najradšej rozlúčilo a poďakovalo sa im za ich láskavosť, keďže bolo od prírody zdvorilé, ale obe sa mu otočili chrbtom. A tak vyšlo von cez poničené dvere dosť smutné. Napriek tomu sa však neubránilo vzrušujúcemu pocitu radosti, keď sa opäť ocitlo na vzduchu a vo vode. A bolo mu jedno, že sa naň tvory, ktoré stretlo, pozerajú nevľúdne. Chvíľu bolo celkom šťastné a spokojné, ale čoskoro prišla zima. Začal padať sneh a všetko bolo veľmi mokré, studené a neprijemné. Káčatko čoskoro zistilo, že jedna vec je tešiť sa z pobytu vo vode a úplne iná vec je mať rád vlhko na súši.

Jedného dňa zapadalo slnko ako veľká šarlátová guľa a rieka sa na obrovské zmätenie káčatka stávala tvrdou a klzkou. Keď vtom počulo zvuk šumiacich krídel a vysoko vo vzduchu letel krídle labutí. Boli biele ako sneh, ktorý napadal v noci, a ich dlhé krky so žltými zobákmi smerovali na juh, pretože sa chystali – nevedeli celkom presne kam – ale určite do nejakej krajiny, kde celý deň svieti slnko. Ach, keby len mohlo ísť s nimi! Ale to, samozrejme, nebolo možné; a okrem toho, akým spoločníkom by mohol byť taký škaredý tvor ako ono pre tie krásne bytosti? A tak smutne kráčalo k chránenému jazierku, ponorilo sa na samé dno a snažilo sa myslieť na to, že je to najväčšie šťastie, o akom môže snívať. Ale v kútiku svojho srdca predsa len tušilo, že to nie je tak!

Každé ráno bolo chladnejšie a chladnejšie. Káčatko sa len s veľkou námahou vedelo zahriať. Vskutku, pravdivejšie by bolo povedať, že mu vôbec nebolo teplo. Napokon po jednej chladnej noci, sa jeho nohy pohybovali len veľmi pomaly. Ľad na jazierku neustále viac a viac zamrzal. A keď sa ráno rozvidnelo, bolo v ňom chytené ako v pasci. Čoskoro nato ho zmysly opustili.

Ešte niekoľko hodín a život úbohého káčatka by sa bol skončil. Našťastie však cez rieku prechádzal muž, ktorý išiel do práce, a v okamihu uvidel, čo sa stalo. Mal na nohách hrubé drevené topánky. Prišiel bližšie a dupol na ľad tak silno, že sa prelomil. Potom zdvihol káčatko a schoval ho pod svoj ovčí kožuch, kde sa jeho zmrznuté kosti začali trochu roztápať.

Muž sa namiesto toho, aby pokračoval v ceste do práce, otočil a vzal vtáčika ku svojim deťom, ktoré mu dali zjesť teplú kašu a

uložili ho do škatule pri ohni. A keď sa vrátili zo školy, bolo mu oveľa príjemnejšie, ako za celý ten čas, odkedy odišiel z chalupy starej ženy. Boli to milé deti a chceli sa s ním hrať. Ale, žiaľ, chudák sa nikdy v živote nehral a myslel si, že ho chcú dráždiť. A tak vletel rovno do hrnca s mliekom, potom do misky s maslom, z nej do suda s jedlom, a nakoniec, vystrašený hlukom a zmätkom, vyletel priamo z dverí a schoval sa do snehu medzi kríky vzadu za domom.

Nikdy potom už nedokázalo presne povedať, ako strávilo zvyšok zimy. Vedelo len, že bolo veľmi nešťastné a že nikdy nemalo dosť jedla. Ale časom sa situácia zlepšila. Zem bola mäkkšia, slnko teplejšie, vtáky spievali a v tráve sa opäť objavili kvety. Keď vstalo, cítilo sa trochu inak, ako keď zaspalo medzi trstinou, kam sa zatúlalo po úteku zo sedliackej chatrče. Jeho telo sa zdalo väčšie a krídla silnejšie. Z úbočia kopca naňho pozeralo čosi ružové. Napadlo mu, že k tomu poletí a uvidí, čo to je.

Ó, aký nádherný pocit to bol, keď sa rútilo vzduchom a krúžilo najprv na jednu a potom na druhú stranu! Nikdy si nemyslelo, že lietanie môže byť také príjemné! Káčatku bolo takmer ľúto, keď sa priblížilo k ružovému oblaku a zistilo, že je zložený z rozkvitnutej jablone rastúcej pri domčeku, ktorého záhrada sa tiahla až k brehu kanála. Pomaly zletelo na zem a na niekoľko minút sa zastavilo pod húštinou orgovánov. A kým sa rozhliadalo okolo seba, pomaly prechádzal okolo krdeľ tých istých krásnych vtákov, ktoré videlo pred mnohými mesiacmi. S úžasom pozorovalo, ako jeden po druhom vstupujú do kanála a ticho sa vznášajú na hladine, akoby boli jej súčasťou.

„Pôjdem za nimi,“ povedalo si káčatko, „hoci som škaredé, radšej nech ma zabijú, ako by som malo trpieť všetkým tým, čo som si vytrpelo od zimy a hladu, a od kačíc a vtákov, ktoré sa ku mne mali správať milo.“ A rýchlo letelo k vode a plávalo za nimi, ako najrýchlejšie vedelo.

Netrvalo dlho, kým k nim dorazilo, pretože sa zastavili, aby si oddýchli v zelenej kaluži zatienenej stromom, ktorého konáre zahaľovali vodu. Keď ho zbadali prichádzať, niektorí z mladších mu vyplávali v ústrety s výkrikmi na privítanie, ktorým káčatko len ťažko rozumelo. Priblížilo sa k nim s radosťou, ale i s obavami.

Obrátilo sa k jednému zo starších vtákov, ktorý už medzitým opustil tieň stromu, a povedalo:

„Ak mám zomrieť, bolo by som radšej, keby ste ma zabili. Neviem, prečo som sa vôbec vyľahlo, lebo som príliš škaredé na to, aby som žilo.“ Pri týchto slovách sklonilo hlavu a pozrelo sa na vodu.

V odrazoch na nehybnej vodnej hladine uvidelo mnoho bielych tvarov s dlhými krkami a zlatými zobákmi. Bez rozmýšľania hľadalo matné sivé telo a neforemný vychudnutý krk. Nič také tam však nebolo. Namiesto toho pod sebou uvidelo krásnu bielu labuť!

„Tá nová je zo všetkých najkrajšia,“ povedali deti, keď pred spaním prišli kŕmiť labute sušienkami a koláčom. „Má belšie perie a zlatší zobák ako ostatné.“ Keď to káčatko, vlastne mladá labuť, počulo, pomyslelo si, že sa oplatilo podstúpiť všetko to prenasledovanie a samotu, ktorými prešlo, pretože inak by nikdy nepoznalo, čo je to byť naozaj šťastným.

****Koniec****

2*/ Alibaba a 40 zbojníkov

Andrew Lang

300. diel zo 400

poviedka z Arabských nocí, počet slov 3060

V jednom meste v Perzii prebývali dvaja bratia. Jeden sa volal Kasim a druhý Alibaba. Kasim sa oženil s bohatou ženou a žil v bohatstve a prepychu. Zatiaľ čo Alibaba sa staral o svoju manželku a svoje deti rúbaním a sekaním dreva v susednom lese, ktoré potom predával v meste. Jedného dňa, keď bol Alibaba v lese, uvidel skupinu jazdcov na koňoch, ako cválali smerom k nemu. Za nimi sa tiahol veľký oblak prachu. Obával sa, že sú to zloději, tak sa vyštveral na strom. Keď prišli blízko k nemu, zosadli z koní. Napočítal ich štyridsať. Odsedlali svoje kone a priviazali ich k stromom. Najlepšie oblečený z nich, ktorého Alibaba považoval za ich kapitána, vošiel medzi nejaké kríky a povedal:

„Sezam, otvor sa!“ Povedal to tak hlasno, že ho Alibaba počul. Skala sa posunula a otvorili sa v nej dvere. Skupinka vošla dnu. Dvere sa za nimi samy od seba zavreli. Zostali vnútri nejaký čas. Alibaba sa bál, že keď vyjdú von, že ho chytia. Tak trpezlivo sedel na strome. Napokon sa dvere znovu otvorili a štyridsať zbojníkov vyšlo von. Kapitán vošiel dnu ako posledný a vyšiel von ako prvý. Všetci museli prejsť vedľa neho. Potom povedal:

„Sezam, zatvor sa!“ A dvere na skale sa zatvorili. Každý muž osedlal svojho koňa a nasadol naň. Kapitán sa im postavil s koňom do čela a odcválali preč tak rýchlo, ako prišli. Vtedy Alibaba zliezol zo stromu. Prišiel k dverám, ktoré boli zahalené kríkmi, a povedal:

„Sezam, otvor sa!“ a dvere v skale sa otvorili. Alibaba, ktorý tam vnútri očakával temné bezútešné miesto, bol veľmi prekvapený, keď tam našiel veľkú a dobre osvetlenú trezorovú miestnosť vyhlbenú ľudskou rukou. Svetlo tam prenikalo z otvoru hore v klenbe na strope. Videl tam balíky plné hodvábu a brokátu. Všetko bolo

nahromadené na kope. Boli tam aj veľké hromady zlata a striebra a peniaze v kožených vreckách. Vošiel dnu a dvere za ním sa zatvorili. Striebro si nevšímal, ale zobral toľko batohov zlata, koľko si myslel, že jeho osly, ktoré sa pásli neďaleko, zvládnu uniesť. Potom povedal: „Sezam, otvor sa!“ Zavolať ich, naložil to na ne a pozakrýval to konármi. Znovu vyslovil: „Sezam, otvor sa!“ Dvere sa otvorili, zatvorili a on odišiel domov.

Svoje osly zaviedol na dvor, zatvoril bránu, odniesol batohy s peniazmi do domu, a pred manželkou ich vysypal na stôl. Zaprisahal ju, aby to udržiavala v tajnosti. A on že pôjde a zakope to zlato za domom pri plote.

„Najskôr to odvážme,“ povedala manželka. „Pôjdem od niekoho požičať váhy, zatiaľ čo ty vykopeš jamu.“ Tak bežala ku Kasimovej manželke požičať váhy. Jej švagriná poznala Alibabovu chudobu, tak bola zvedavá, čo za zrno chce vážiť na váhach. Preto potrela hovädzím lojom spodok váh. Alibabova manželka prišla domov a začala vážiť kopec zlata, ktorý mali doma. Ku svojmu uspokojeniu veľakrát nabrala zlato na váhy. Potom odišla a vrátila váhy svojej švagrinej bez toho, aby si všimla, že jeden zlatniak bol prilepený na spodku váh. To si však Kasimova manželka všimla hneď ako prvé. Bola veľmi zvedavá. Keď prišiel Kasim domov, hneď mu povedala:

„Kasim, tvoj brat je bohatší ako ty. On nepočíta peniaze, on ich váži.“ Tak ju prosil, aby mu vysvetlila túto záhadu, čo ona aj urobila. Ukázala mu zlatniak a povedala, kde ho našla.

Kasim začal byť závistlivý. V noci nemohol ani oko zažmúriť. Ešte pred svitaním išiel k svojmu bratovi.

„Alibaba,“ povedal a ukázal mu zlatniak. „Ty predstieraš, že si chudobný a pritom vážiš zlato.“ Alibaba zbadal, že cez hlúposť svojej a Kasimovej manželky sa jeho brat dozvedel ich tajomstvo. Tak sa mu ku všetkému priznal a ponúkol mu podiel.

„To očakávam,“ povedal Kasim, „ale musíš mi povedať, kde nájdem ten poklad, inak všetko odhalím a ty o všetko prídeš.“ Alibaba mu teda viacej z láskavosti ako zo strachu povedal o jaskyni a kľúčové slová, ktoré má použiť. Kasim sa vrátil domov. Na druhý

deň vstal skoro ráno. Chcel zhrabnúť všetko bohatstvo z jaskyne pre seba. Zobral so sebou desať oslov s veľkými debničkami. Čoskoro našiel miesto a dvere v skale. Povedal:

„Sezam, otvor sa!“ a dvere sa otvorili a za ním zatvorili. Celý deň mohol očami jesť to bohatstvo, čo tam videl. Ale ponáhľal sa nazhromaždiť čo najviac, ako len mohol. Avšak keď bol pripravený odísť, srdce mu tak búšilo od toľkého bohatstva, že si nevedel spomenúť na slovo „Sezam.“ Namiesto toho povedal:

„Jačmeň, otvor sa!“ a dvere zostali zatvorené. Začal vymenúvať niekoľko iných druhov obilia a zrna. No na správne slovo si nedokázal spomenúť. Dvere zostávali pevne zatvorené, skala sa ani nepohla. Bol taký vystrašený z nebezpečenstva, v ktorom sa nachádzal, že potrebné heslo zabudol, ako keby ho nikdy ani nebol počul.

Okolo poludnia sa zbojníci vrátili k jaskyni a pred ňou uvideli Kasimove osly, ako sa tam túlili s veľkými debničkami na chrbtoch. Ihneď spozorneli. Vytasili svoje šable a prišli k dverám. Kapitán povedal:

„Sezam, otvor sa!“ a dvere sa otvorili. Kasim, ktorý počul dupot ich koní, sa rozhodol, že svoj život predá veľmi drahú. Keď sa dvere otvorili, vybehol von a jednou ranou zrazil na zem kapitána. Avšak márne. Zbojníci ho behom chvíľky dobodali šablami a zabili. Ako vošli do jaskyne uvideli plné vrecia bohatstva pripravené na odnos. Nevedeli si predstaviť, ako sa niekto mohol dostať dnu bez toho, aby vedel ich tajomstvo. Kasimovo telo rozťali na štyri časti a vyvesili v jaskyni, aby odlákali prípadných ďalších nežiaducich dobrodruhov, ktorí by tu chceli zbohatnúť.

Ako sa priblížila noc, Kasimova manželka sa cítila veľmi nepokojne. Bežala k svojmu švagrovi a povedala mu, kam išiel jej manžel. Alibaba sa ju snažil čo najviac upokojiť. Potom sa vydal do lesa hľadať Kasima. Prvé, čo zbadal, keď vstúpil do jaskyne, bolo telo jeho mŕtveho brata. Zhrozený hororom, ktorý tam videl, dal jeho telo na jedného osla a vrecia zlata na ďalšie dva. Pozakrýval to konármi a vrátil sa domov. Dva osly naložené zlatom zaviedol do

svojho domu, a toho s bratovým telom ku Kasimovmu domu. Dvere mu otvorila slúžka Morgiana, o ktorej vedel, že je statočná i prešibaná. Kasimovo telo zložil z osla a povedal jej:

„Toto je telo tvojho pána Kasima, ktorý bol zavraždený. Ale musíme ho pochovať tak, ako keby zomrel v posteli. Porozprávam sa s tebou ešte neskôr. Teraz povedz svojej pani, že som prišiel.“ Keď sa Kasimova manželka dozvedela o nešťastnom osude svojho manžela, sa horko rozplakala. Ale Alibaba jej ponúkol, že môže bývať s ním a jeho manželkou, ak zachová mlčanie a nechá si svoje názory pre seba. Všetko ostatné má ponechať na Morgianu. Ona na to pristúpila a súhlasila s tým. Až potom si poutierala slzy.

Morgiana išla medzitým k lekárnikovi a požiadala ho o pastilky proti kašľu.

„Pre môjho chorého pána,“ povedala. „Už nemôže ani jesť, ani hovoriť. A nikto nevie, čo má za chorobu.“ Priniesla domov pastilky proti kašľu. Vrátila sa na druhý deň a žiadala už len nejaký vitamín na povzbudenie pre tých, ktorý sa práve chystajú zomrieť. Tak večer nikto nebol prekvapený veľkým nárekom a oplakávaním Kasima svojou manželkou a Morgianou. Všetkým vraveli, že Kasim zomrel.

Na ďalší deň Morgiana išla k starému obuvníkovi blízko brány do mesta, ktorý skoro ráno otváral svoj stánok s topánkami. Dala mu zlatniak do ruky a povedala mu, aby zobral ihlu a niť a nasledoval ju. Zaviazala mu oči vreckovkou a doviedla ho do izby, kde ležalo telo. Dala mu dole šatku z očí a povedala, aby zošil štyri časti tela dokopy. Ako tak spravil, mu zase zakryla oči a doviedla ho domov. Potom Kasima pochovali. Všetci plakali. Morgiana si od žiaľu až vlasy trhala. Na druhý deň prišla Kasimova vdova žiť u Alibabu, ktorý dal Kasimov obchod svojmu najstaršiemu synovi.

Štyridsať zbojníkov, keď sa vrátilo do jaskyne, zistilo, že Kasimovo telo zmizlo spolu aj s niekoľkými vrecami peňazí.

„Naisto sme prezradení,“ povedal kapitán. „Musíme zistiť, kto tu bol, a nájsť toho, kto vie naše tajomstvo. Určite to vedeli aspoň dvaja muži. Jedného z nich sme zabili. Teraz musíme nájsť druhého. Aby sme to ukončili, jeden z nás, veľmi odvážny a zručný, musí ísť do

mesta ako pocestný a zistiť, koho sme zabili. Či ľudia hovoria o niekom, kto zomrel nejakým zvláštnym spôsobom. Ak posol zlyhá, musí zomrieť, inak budeme prezradení.“ Jeden zo zbojníkov sa navrhol, že sa na to podujme. Ostatní ho pochvaľovali za jeho statočnosť.

Preobliekol sa za pocestného a pri brieždení vošiel do mesta, práve pri Mustafovom stánku topánok. Zbojník mu poprial dobrý deň, vraviac:

„Čestný muž, ako môžeš ešte zošívať topánky v tvojom veku?“

„Nuž, starý to som,“ odpovedal obuvník, „no oči mám veľmi dobré. A veril by si, keď ti poviem, že som už zošíval aj mŕtve telo dokopy na mieste, kde som mal ešte menej svetla než mám teraz tu?“

Zbojník sa hneď potešil svojmu šťastiu. Hneď dal starcovi zlatniak a želal si, aby mu ukázal dom, kde zošíval to mŕtve telo. Mustafa najprv odmietol, vraviac, že mal zaviazané oči. Ale keď dostal ďalší zlatniak, začal rozmýšľať, ako sa otáčať, keď mal zaviazané oči pri chôdzi. Až sa napokon dostali rovno až pred Kasimov dom, kde zbojník označil bielou kriedou dvere. Celý natešený poprial Mustafovi veľa šťastia a vrátil sa do lesa. Morgiana z času na čas chodila von. A keď zbadala značku napísanú kriedou na dverách, ihneď vycítila, že im to môže spôsobiť nejaký problém. Zobrala kriedu a označila na obidvoch stranách ďalšie tri domy, bez toho, žeby to povedala domácim.

Zbojník medzitým povedal svojim druhom o svojom objave. Kapitán sa mu poďakoval a že nech im teda ukáže ten označený dom. Ale keď tam prišli uvideli vyše šesť domov označených kriedou rovnakým spôsobom. Sprievodca bol taký zmätený, že nevedel, čo má povedať. Keď sa vrátili, za to, že zlyhal, bol hneď o hlavu kratší. Vybrali ďalšieho zbojníka. Tomu sa tiež podarilo podplatiť Mustafu. Tento zbojník označil dom červenou kriedou. Ale Morgiana bola zase múdrejšia a veľmi dôvtipná. Tak i tento prišiel o hlavu.

Kapitán sa rozhodol, že tentokrát pôjde on sám, ale múdrejšie než tí dvaja pred ním. Neoznačil dom, ale pozrel si ho zblízka, ako sa len dalo, aby si ho zapamätal. Keď sa vrátil, rozkázal mužom, aby išli do vedľajšej dediny a kúpili 19 oslov a 38 veľkých kožených nádob, všetky prázdne, až na jednu. Tá mala byť plná oleja. Do ostatných nádob dal svojich po zuby ozbrojených mužov. Devätnásť oslov bolo plne naložených 37 zbojníkmi v kožených nádobách, plus jedna nádoba plná oleja. Pri zotmení prišli do mesta. Kapitán zastavil svoje osly pred Alibabovým domom, ktorý sedel pred vchodovými dverami, aby sa schladil. I prihovoral sa mu:

„Z diaľky veziem nejaký olej. Chcem ho predať zajtra na trhu. Už je však dosť neskoro. Nevieť, kde skloním hlavu v noci. Iba ak by si mi spravil službu a nechal ma prenocovať u seba.“ Hoci Alibaba videl kapitána so zbojníkmi v lese, teraz keď bol zamaskovaný za obchodníka s olejom, ho nespoznal. Tak ho pozval dovnútra. Otvoril bránu, aby vošli osly. Morgiane nakázal pripraviť večeru a posteľ pre hosťa. Vzal cudzinca do haly. A potom ako sa najedli, išiel sa zase porozprávať s Morgianou do kuchyne, zatiaľ čo kapitán išiel von pod zámienkou pozrieť osly. V skutočnosti však išiel dať rozkazy svojim mužom. Začínajúc pri prvej koženej nádobe a končiac pri poslednej, každému zbojníkovi povedal:

„Akonáhle vyhodím z okna izby, kde budem spať, nejaké kamienky, rozrežte nožmi vrecia a vyjdite von. A ja behom chvíľky prídem pri vás.“

Potom sa vrátil do domu a Morgiana ho zaviedla do hosťovskej izby. Následne povedala sluhovi Abdalovi, aby dal variť vodu na polievku pre domáceho pána, ktorý si chce ešte zajesť pred spaním. Medzitým jej došiel olej v lampe a tá zhasla.

„Nerob si starosti,“ povedal Abdalah. „Chod' na dvor a zober trochu oleja z tých kožených nádob na dvore.“ Morgiana sa mu poďakovala za radu, zobrala hrnček na olej a odišla na dvor. Keď prišla k prvej koženej nádobe, zbojník, ktorý bol vo vnútri, povedal potichu:

„Je už čas?“

Každá iná slúžka, keby našla muža v koženom vreci namiesto oleja, by spustila vreskot a kričala by. Ale Morgiana vedela, v akom nebezpečenstve je jej pán, tak bola pokojná. Vymyslela plán. Každému zbojníkovi vo vreci povedala potichu:

„Ešte nie, zanedlho.“ Napokon prišla k nádobe s olejom a naplnila ním svoj hrnček. Teraz už vedela, že jej pán si myslel, že sa baví s obchodníkom s olejom, a pritom si vpustil do domu 38 zbojníkov. Tak sa vrátila do kuchyne. Zapálila lampu. Zobrala veľkú kanvicu a nabrala do nej doplna olej. Potom ho dala variť. Keď bol olej horúci, naliala z neho dostatočne veľa do všetkých vriec, v ktorých boli zbojníci, aby ich to udusilo a zabilo. Keď spravila tento statočný kúsok, vrátila sa späť do kuchyne, zhasla svetlo na lampe a čakala, čo sa bude diať.

Za štvrt' hodinu kapitán zbojníkov vstal a otvoril okno. Keďže sa všetko zdalo pokojné, vyhodil von na vrecia so zbojníkmi zopár kamienkov okruhliakov. Keďže si nevšimol, že by to malo nejaký účinok na zbojníkov, bol nepokojný. Vyšiel na dvor. Prišiel k prvému vrecu so zbojníkom a spýtal sa:

„Ešte spíš?“

Zacítil horúci prevarený olej. Hneď vedel, že jeho sprisahanie zavraždiť Alibabu bolo prezradené. Zistil, že celá banda bola mŕtva. A keďže chýbal olej v poslednej koženej nádobe, hneď vedel aj spôsob, ako zomreli. Tak prelomil zámok na dverách vedúcich do záhrady, preskočil niekoľko múrov a unikol preč do tmy. Morgiana všetko toto počula a videla. Natešená svojím úspechom vošla do postele a zaspala.

Ráno, ako sa začínalo brieždiť, Alibaba vstal. Uvidiac vrecia s olejom stále na dvore, spýtal sa, prečo obchodník odišiel bez svojich oslov. Morgiana ho vyzvala, aby sa pozrel do prvého koženého vrecu, či tam je nejaký olej. Ako tam uvidel muža, so zdesením cúvol.

„Nebojte sa,“ povedala Morgiana. „Ten muž vám neublíži. Už je mŕtvy.“ Alibaba, keď sa spamätal z úžasu, sa spýtal, čo sa stalo obchodníkovi.

„Obchodníkovi?!“ zvolala ona. „Nie je väčším obchodníkom ako ja!“ a rozpovedala mu celý príbeh. Uistila ho, že to bol komplot zbojníkov z lesa, z ktorých zostali už iba traja. A tá biela a červená krieda s tým má niečo do činenia. Alibaba dal hneď Morgiane slobodu a povedal jej, že obdivuje jej odvalu. Potom pochovali telá v Alibabovej záhrade, zatiaľ čo osly predali na trhu.

Kapitán sa vrátil do jaskyne osamotený, čo mu naháňalo strach bez svojich spoločníkov. Pevne sa rozhodol, že sa pomstí a zabije Alibabu. Dobre sa vyobliekal, vošiel do mesta a ubytoval sa v hostinci. Počas viacerých ciest do lesa a do jaskyne si doniesol značný majetok. Otvoril si obchod oproti tomu, čo mal Alibabov syn. Začal sa nazývať Kogia Hasan. A keďže sa slušne správal a bol dobre oblečený, vytvoril si dobré priateľstvo s Alibabovým synom a spolu s ním aj s Alibabom. Neustále ho pozýval so sebou jedávať. Alibaba sa mu chcel odvdáčiť za láskavosť voči svojmu synovi, tak ho pozval k sebe do domu a ďakoval mu za to, ako vľúdne sa správa k jeho synovi. Privítal ho s úsmevom a dobrou náladou. Keď sa obchodník chystal na odchod, Alibaba ho zastavil.

„Ale kamže, drahý pane? Čo taký zhon? Najedzte sa s nami!“ Obchodník odmietol, že má na to dobrý dôvod. Alibaba sa ho spýtal, čo je tým dôvodom. Nuž mu odpovedal:

„Nemôžem jedávať žiadne jedlá, ktoré obsahujú soľ.“

„Keď to je všetko,“ Alibaba nato, „tak vám poviem, že všetko, čo dnes budeme jesť, či už mäso alebo chlieb, bude bez soli.“ A hneď išiel nariadiť Morgiane do kuchyne, aby do jedla nedávala žiadnu soľ. Tá bola veľmi prekvapená.

„Čo je to za muža,“ povedala, „ktorý nejedáva soľ s mäsom?“

„Je to čestný muž, Morgiana,“ odpovedal jej. „Tak sprav, čo ti hovorím.“ Ale nemohla odolať pokušeniu prezrieť si tohto čudného muža. Tak pomohla Abdalovi odniesť jedlá na stôl. V momente ako zbadala Kogia Hasana, vedela, že je to zbojnícky kapitán a že pod oblečením ukrýva dýku. Tak si pomyslela:

„Nie som vôbec prekvapená. Tento zlomyseľný muž, ktorý nechce jesť soľ, sa bude snažiť zabiť môjho pána. Ale ja mu zmarím jeho plány.“

Abdalah odniesol na stôl večeru, zatiaľ čo ona sa pripravila na najodvážnejší čin, aký len vedela vymyslieť. Keď mal byť servírovaný dezert, Kogia Hasan bol osamote s Alibabom a jeho synom, o ktorých si myslel, že ich opije a potom usmrtí. Morgiana si medzitým dala na hlavu ozdobnú čelenku ako tanečné dievča. Poriadne si pritiahla opasok okolo pása, z ktorého visela dýka so striebornou rukoväťou. Potom Abdalovi povedala:

„Zober svoj bubon a poďme trochu rozptýliť nášho pána a jeho hosťa.“ Abdalah zobral svoj bubon a začal na ňom vyludzovať rytmickú melódiu. Šiel pred Morgianou, až prišli ku dverám, kde prestal hrať. Morgiana urobila zdvorilostný úklon.

„Len poď ďalej, Morgiana,“ povedal Alibaba, „nech sa pozrieme s Kogiom Hasanom, ako vieš tancovať.“ Otočil sa ku Kogiovi Hasanovi a len tak mimochodom mu povedal: „To je moja gazdiná.“

Kogia Hasan vôbec nebol z toho natešený, lebo sa obával, že šanca zabiť Alibabu je mizivo preč. Nuž horlivo predstieral, že chce vidieť Morgianu tancovať. Tak Abdalah začal hrať na bubon a Morgiana tancovať. Po predvedení niekoľkých tanečných kúskov, vytiahla dýku a pokračovala v tanci. Niekedy smerovala s dýkou ku svojej hrudi, inokedy k hrudi svojho pána, akoby to bola súčasť tanca. Zrazu, keď už bola na konci s dychom, zobrala Abdalovi bubon, obrátila ho a uchopila ľavou rukou. V pravej ruke držala dýku. Alibaba a jeho syn dali nejaké zlatniaky do bubna. Kogia Hasan, keď videl, že ide aj k nemu, vytiahol peňaženku, aby jej tiež dal nejaký dar. Ale zatiaľ čo tak robil, Morgiana mu vrazila dýku rovno do srdca.

„Nešťastné dievča!“ kričal Alibaba a jeho syn. „Čo si to urobila, takto nás zruinovať?!“

„To bolo na vašu záchranu, pane, nie zruinovať vás,“ odpovedala Morgiana. „Pozrite sem,“ a otvorila falošné vrečko na oblečení obchodníka, ukazujúc na skrytú dýku pod oblečením. „Pozrite,

akého nepriateľa ste tu hostili! Spomeňte si, nechcel s vami jesť žiadnu soľ. A len sa naňho lepšie pozrite! Je to falošný obchodník s olejom a zároveň i kapitán štyridsiatich zbojníkov.“

Alibaba bol taký vdáčný Morgiane, že mu zachránila život, že jej ponúkol sobáš so svojím synom. Obaja s tým hneď súhlasili. Niekoľko dní nato sa konala svadba s veľkou oslavou.

Na konci roka Alibaba, keďže nepočul nič o zostávajúcich dvoch zbojníkoch, usúdil, že sú mŕtvi. Vydal sa teda k jaskyni. Otvoril dvere heslom: „Sezam, otvor sa!“ Vošiel dnu a videl, že odkedy sa zbavili kapitána, tam nikto nebol. Zobral odtiaľ toľko zlata, koľko len vládol uniesť, a vrátil sa do mesta. O tajomnej jaskyni povedal svojmu synovi, ktorý to zase povedal svojmu synovi. A tak Alibaba, jeho deti a i vnúčence boli bohatí a žili šťastne až do konca svojich životov.

****Koniec****